

เสียงออกเดือนหมดเวลาพักเที่ยงดังขึ้นอีกครั้ง ห้องอาหารเริ่มบางตาลง พิทเก็บกล่องข้าวทิ้ง และเตรียมตัวกลับห้องเรียน ฝนยืนขึ้นพร้อมกัน

“พรุ่งนี้เรามาตั้งโต๊ะนี้ด้วยกันอีกได้ไหม” ฝนถาม
พิทชะงักเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มมุมปาก “ก็ได้ แต่ต้องเอาชานมมาแบ่งด้วยนะ”

ทั้งสองเดินออกจากโรงอาหารไปพร้อมกัน แสงแดดที่ลอดผ่านกระจกโต๊ะมูมนำต่างยังคงสาดลงมาเหมือนเดิม แต่ความรู้สึกของพิทเปลี่ยนไปเล็กน้อย จากโต๊ะที่เคยเป็นมุมพักสมองส่วนตัว กลายเป็นจุดเริ่มต้นของบทสนทนาใหม่ ๆ ในช่วงเวลาพักเที่ยงที่ไม่เจียบเหงาอีกต่อไป